

АНАТОЛІЙ УСТИМЕНКО – поет, прозаїк, гуморист, член Лубенського літературного об'єднання імені Олесья Донченка й Полтавської спілки літераторів.

Народився 1 жовтня 1948 р. у м. Лубни на Полтавщині. 1969 р. закінчив Лубенський лісовий технікум. 1981 р. дебютував із віршами в місцевій пресі.

Твори письменника друкувались у газетах «Червона Лубенищина», «Комсомолец Полтавщини», «Зоря Полтавщини», «Сільські вісті», «Поклик», журналах «Перець», «Прапор», альманаху «Криниця», колективних збірниках гумору й сатири «Полтавський сміхограй» (2009, 2010). Нині він автор двох оригінальних гумористичних збірок: «І сміх, і гріх» (2011), «Що посмієш, те й пожмеш» (2011). Віршовані мініатюри й прозові усмішки А. Устименка завжди дотепні, актуальні, близькі до народних. А ще він – тонкий лірик, співець краси України.

ХАТИНА-САМОТИНА

Стоїть самотня:
відійшла сім'я.
Тумани забуття
окутують поволі...
Чи сіє дощ,
чи сонечко сія,
Вона в собі – своїх –
тримає болі.
«Чужих не скоро
в душу допущу,
Хоч страшно так
в осінні темні ночі!..»
Сльозяться вікна
від холодного дощу,
Немовби від плачу
сирітські очі...

МИЛУЙТЕСЬ КВІТАМИ ЖИВИМИ

Яка печаль: в букетах – квіти!..
Мене дратує злочин цей!
Невже вони повинні скніти
В кімнатах-камерах людей?!

Природа їм дала свободу
І вік, який їм слід прожити.
А люди їх – у мертву воду,
Зітнувши лезом диво-нить.

Та нить усіх єднає з небом,
усю природу, далєбі.
Людська ж зажерлива потреба –
Усе захоплювать собі.

Живуть лише на волі квіти.
Як друзі ви до них ходіть.
Невже потрібно спершу вбити,
Щоб потім ніжно полюбить?!

Милуйтеся квітами живими,
Не владарюючи над ними.

НЕХАЙ ВЕСНА...

Яка зима! Яка зима надворі!
Холодним пухом землю вистеля.
І вітер тужить, наче жінка в горі,
і віхола розгонисто гуля.

Яка весна! Яка весна була!..
Згадаєш раптом літо у зеніті...
І холоду в природі, і тепла
ніяк не порівну, як і в людському світі.

Буває, холодом війне тобі в жару,
пахне вогнем у люту холоднечу,
коли серця людські в байдужості жиру,
а душі мають прикру порожнечу.

З привітним усміхом і потиском руки
до серця йдуть хай доброзичливі слова.
Хай щедро щастям повняться роки,
нехай весна й серед людей бува!

ПОГЛЯД ТВІЙ

Погляд твій – неначе стріли:
в серце цілять, серце ранять.
Погляд твій – проміння сила,
що і гріє, і тиранить.
Погляд твій – мов дощ осінній:
і холодний, і смутненький.
Погляд твій – вогонь нетлінний
і пекучо-лагідненький.
Погляд твій – це зорі-очі
далеченькі, золотенькі.
Погляд твій – творець охочий
з розумненьких ледь дурненьких.
Погляд твій – це мить привіту,
за яким стоїть неволя.
Погляд твій – це погляд світу
таємничого, мов Доля.

